

Den amerikanske chefdelegerede gjorde opmærksom på, at USA havde gjort alt for at opnå en afspænding, men Sovjetunionen havde ikke vist nogen vilje til at modtage de tilbud, der var fremsat. Den amerikanske delegerede tænkte særlig på de op til 1949 afholdte udenrigsministermøder (ikke mindre end 6), hvor man havde søgt at opnå en aftale med Sovjetunionen om det tyske problem. På mange af vestmagternes henvendelser til Sovjetunionen havde man end ikke modtaget svar, og fra den vestlige side var dette blevet betragtet som en manglende vilje fra Sovjetrusland til at bidrage til en afspænding.

Hverken den amerikanske eller den britiske delegerede kunne stemme for det fremsatte sovjetrussiske resolutionsforslag, og ved afstemningen den 26. november 1953 nåede ingen af paragrafferne i resolutionsforslagets operative del at blive vedtaget med nødvendigt flertal, hvorfor resolutionsforslaget som helhed måtte betragtes som forkastet.

Det samme resolutionsforslag blev den 30. november fremsat i plenarforsamlingen, men forslaget opnåede heller ikke her fornøden majoritet. De nordiske lande stemte imod alle resolutionsforslagets afsnit og paragraffer, fra regnet præambelens 1. afsnit, hvori der henvises til, at standsningen af fjendtlighederne i Korea har bidraget til en afspænding i den internationale situation, hvorved der skulle være skabt gunstigere vilkår for en afværgelse af truslen om en ny verdenskrig.

6. Undersøgelse af beskyldningerne mod FN-styrker for anvendelse af bakteriologiske krigsmidler.

(Dagsordenens punkt 24).

Den i henhold til 7. plenarforsamlings resolution af 23. april 1953 nedsatte undersøgelseskommission, bestående af repræsentanter for Brasilien, Pakistan, Sverige, Uruguay og Ægypten*), fik aldrig lejlighed til at foretage de nødvendige undersøgelser af beskyldningerne på grund af modstand fra Kinas og Nordkoreas side. Under hensyn til, at de fremsatte beskyld-

ninger ikke alene burde betragtes som værende fremsat overfor USA, men vedrørte De Forenede Nationer, og herunder særlig de medlemslande, der havde kæmpet i Korea, fandt USA sig påny foranlediget til at indbringe sagen for plenarforsamlingen.

Spørgsmålet blev af plenarforsamlingen henvist til behandling i 1. udvalg, hvor De Forenede Staters delegerede fremlagde bededede erklæringer fra en række amerikanske soldater, der en overgang havde været i fangenskab i Korea. I erklæringerne trækker soldaterne deres tilståelser overfor kineserne og nordkoreanerne om anvendelse af bakteriologiske krigsmidler tilbage, idet disse tilståelser var fremtvunget ved tortur eller ved trusel herom.

Den sovjetrussiske delegerede tilbagedviste, at der skulle være anvendt tortur fra nordkoreansk og kinesisk side, men insinuerede til gengæld, at det amerikanske forsvarsministerium havde benyttet disse midler for at tilbagekalde udtalelserne fremsat af de amerikanske soldater under fangenskabet i Korea. Den sovjetrussiske delegerede fremsatte herefter det tidligere forslag om at opfordre alle stater, der endnu ikke havde tiltrådt eller ratificeret Genèveprotokollen af 17. juni 1925 om forbud mod brug af bakteriologiske krigsmidler, til at tiltræde og ratificere protokollen. USA, der ikke har ratificeret protokollen, har tidligere udtalt, at grunden hertil er den, at protokollen efter amerikansk opfattelse ikke er vidtgående nok, idet den alene forbyder anvendelsen, men ikke fremstilling og oplagring af bakteriologiske våben.

Hverken den franske eller den britiske delegerede nærede nogen mistanke om, at FN-styrkerne havde anvendt bakteriologiske krigsmidler. Sammen med Canada, Colombia, Frankrig og New Zealand fremsatte Storbritannien et resolutionsforslag, som henviser ovenstående sovjetrussiske forslag til nedrustningskommissionen, således at dette forslag kan indarbejdes i kommissionens planer for dens arbejde i henhold til tidligere resolutioner (se beretning 7. samling sp. 169—171); kommissionen skulle samtidig modtage referater af drøftelserne vedrørende sagen i 1. udvalg.

*) Se beretning 7. samling sp. 167—169.